

LBRIS

We know
books

Mihai Șurubaru

**MAXIME
și
PARADOXURI**

București, 2024

Cuprins

Prefață: <i>Distopiile „reale” ale Călătorului Mihai Șurubaru</i> (Florentin Streche).....	5
Facerea	11
O victorie à la Pirus!	19
Ave Caesar!	23
Zarurile au fost aruncate!.....	29
Bunul samaritean	33
Dă-i Cezarului ce-i al Cezarului!.....	39
Întoarce și obrazul celălalt!	43
30 De arginți.....	47
Eli, Eli, lama sabactani?	51
Memento mori!	55
Orice soldat poartă în raniță bastonul de mareșal!	61
Norocul îi ajută pe cei îndrăzneți!	65
Toți pentru unul, unul pentru toți!	71
Dintre sute de catarge	75
Prosperitatea unui stat îi anunță sfârșitul!	79
Homo homini lupus est!.....	85
O revoluție este un cerc vicios!	91
Deșteaptă-te, române!.....	97
Hai să dăm mână cu mână!.....	103
Vin' la Milcov cu grăbire!.....	107
Unde-s doi, puterea crește!.....	113

Libertad o Muerte!	119
No pasarán!	123
Calul fără acte	127
Intendență cu defect!	131
Ordinul imprecis, dezastrul precis!.....	135
Iubește și fă ce vrei!	139
Hai la lupta cea mare, rob cu rob să ne unim!	143
Trec rânduri-rânduri muncitorii!.....	147
Noi muncim, nu gândim!	159
Partidul e în toate!	163
Crimele colective nu angajează pe nimeni!	169
Calomniază, calomniază, ceva tot va rămâne!	173
La vremuri noi, tot noi!.....	181
Sindromul Stockholm	191
Blestemul „Palomares 66”	195
Jurassic Park la Cernobâl!	199

După ce bunul Dumnezeu a făcut planetele, stelele și galaxiile, a îndrăgit Pământul și a simțit că nimic nu se mișcă fiind nevoit să inventeze și niște viețuitoare care să populeze aceste pământuri pline de vegetație! Și uite așa a inventat dinozaurii, adică un fel de șopârle uriașe și fioroase! Dumnezeu, după ce s-a minunat de opera Sa, a ajuns la trista concluzie că aceste „șopârle” uriașe mănâncă enorm și nu produc nimic, ba chiar se mănâncă între ele!

Dezamăgit de lumea monstruoasă pe care a creat-o, a hotărât să o distrugă și s-o ia de la capăt! Atunci a ales un meteorit gigantic și l-a azvârlit către Pământ! Pământul s-a cutremurat, apa a invadat uscatul și vulcanii au împrăștiat lava pârjolind tot ce mai rămăsese! A creat atunci, după ce toți monștri au dispărut, o vegetație nouă, mai mică și mai hrănitoare, cu animale miniaturizate, apte să se hrănească cu ceea ce au la dispoziție.

Deși Dumnezeu era mulțumit, parcă lipsea ceva care să se bucure de toate aceste bogății. Și l-a creat pe Adam, care înseamnă „Om”. Adam, care diferea de restul animalelor, dar nu mult, a început să „flăcăiască”, sărind într-un picior de bucurie. Dumnezeu a considerat, în înțelepțiunea Lui, că Adam exagerează și atunci

s-a gândit că trebuie să-i dea și lui o femeie care să-l mai strunească! Când Adam, sătul de vagabondaj, a căzut într-un somn greu, fără vise, bunul Dumnezeu i-a smuls o coastă din care a făcut o femeie pe care a botezat-o Eva, adică „Viață”.

Când Adam s-a trezit cu dureri de coaste, a văzut lângă el o femeie care semăna cu el, dar nu avea anumite lucruri specifice bărbatului! De acum încolo umblau împreună, mâncau împreună, cântau împreună! Evident, mai mult urlau, pentru că limbajul articulat încă nu apăruse, iar textele încă așteptau inventarea alfabetului! Amândoi, zglobii și bucuroși, cutreierau pădurile și luncile într-o veselie molipsitoare. Alergau fluturii și păsărelele într-o euforie ce numai atunci exista!

Bunul Dumnezeu, care până atunci îi supraveghease discret, a fost foarte mulțumit de ei și li s-a arătat ca Tatăl lor, povățuindu-i părintește să nu mănânce din „Copacul Cunoașterii”, căci vor fi aspru pedepsiți. În rest, se pot bucura de toate roadele pământului. Grădina în care trăiau fericiți Adam și Eva se numea Eden, adică Rai! Raiul era plin de flori, de gâze frumos colorate, de păduri verzi și de animale, care pe atunci nu se mâncau între ele, ci se dezmierdau dragăstos! Însă, din umbră, primejdia pândea: un șarpe verde, cu figuri geometrice galbene, cu ochii bulbucăți, era hotărât să strice fericirea cuplului binecuvântat. Într-o zi cu soare, când poamele dădeau în pârg, vicleanul șarpe a pândit-o pe naiva și inocenta Eva, și sub umbra Copacului Cunoașterii, i-a oferit fructul dulce și plin de sevă, cu sâsâituri meșteșugite, căci Dumnezeu le-a interzis să

mănânce din fructele acestui copac, pentru a nu deveni prea inteligenți și să-i pună la îndoială poruncile! Eva cea credulă atât a așteptat. A luat „fructul cunoașterii” (zugerăvit de pictori ca fiind măr, deși Biblia nu specifică), mușcând din el cu poftă. Când Adam s-a întors din fugăritul curcanilor primordiali, la recomandarea Evei, a mușcat și el cu poftă din „fructul oprit” și a exclamat uimit și mânios:

– Ce faci, Eva, umbli despuiată prin natură?

– Tu vorbești, Adam! Uită-te ce barbă mare ai, iar între picioare îți atârnă un ștremeleag! Să-ți fie rușine, Adam! Nu așa te prezinți în fața unei femei!

Dumnezeu, care auzise inteligentul dialog, imediat a realizat că Adam și Eva au mâncat din „Copacul Cunoașterii”, încălcându-I porunca. În urma unui interogatoriu superficial, Adam și Eva lui, care încă nu știau să mintă, dar știau să arunce vina, arătară cu degetul spre șarpe! Acesta, cu sfișenie, se încolăci, ferindu-și privirea printre frunzele copacului!

Dumnezeu tună imperativ:

– Pentru că mi-ați încălcat porunca, vă arunc din Rai și vă pedepsesc: Tu, Adam, vei munci ca un bou toată viața, iar tu, Eva, vei naște copii în chinuri! Iar tu, șarpe viclean, te vei târî pe pânțele cât vei trăi, tu și neamul tău!

Șarpele se minună, pentru că asta a făcut dintotdeauna! Că doar nu se putea târî nici pe spate și nici pe o parte! Așa că i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru blestemul inutil!

Drept urmare, în urma furtivităților necunoscute până atunci, cei doi au început să aibă urmași

nenumărați, dar nereușiți, unii chiar canibali! Numai o singură familie părea a fi normală: familia lui Noe! Dumnezeu a început să se întristeze! Deși îi iubea pe oameni, a hotărât, văzându-le nemernicia, să-i extermine, la fel cum făcuse și cu reptilele gigantice! Cu tot regretul, se hotărî să piardă această lume și să-i salveze numai pe Noe și familia lui! Dumnezeu i se arătă lui Noe în vis, poruncindu-i să facă o „Arcă” în care să-și ia familia și o pereche din fiecare specie de animale. Noe, care nu punea la îndoială cuvântul Domnului, s-a conformat și a construit un fel de „proto-pachebot” din lemn. Când Dumnezeu a dat „Potopul”, toată lumea a dispărut, numai Noe, cu „Arca”, s-a salvat pe Muntele Ararat. El a slobozit toate animalele, care au umplut din nou pământul, când apele s-au retras.

„Familia” umană s-a înmulțit și așa s-au născut primele popoare! Urmașii lui Adam se vor chinui cu munca, cu băutura și cu războaiele! Urmașele Evei însă vor urma blestemul Domnului și se vor chinui cu nașterile nesfârșite! Numai că, la un moment dat, unii urmași ai lui Adam, plictisiți de atâta muncă, s-au apucat să inventeze tot felul de mașinării care să-i scutească de corvezi! Și uite așa, odată cu trecerea anilor, omul a început să inventeze avioane care zboară ca păsările, submarine care merg pe sub apă ca peștii, mașini care merg mai iute decât caii și o rachetă uriașă care l-a dus pe Lună! Urmașii lui Adam, care mușcase din fructul cunoașterii, se gândeau deja cum vor coloniza Universul! Urmașele Evei, sătule de chinurile nașterii și bătaile urmașilor lui Adam, s-au hotărât să nu mai fie slugi și să aibă aceleași drepturi cu urmașii lui Adam! Au început să învețe

carte, să lucreze cu tehnica, să se întrețină singure și să devină independente! De acum lumea va merge înainte spre o adresă necunoscută, cu nostalgia Raiului pierdut!

Dar Adam și Eva au uitat că toată această bunăstare și evoluție tehnică nemaiîntâlnite, în care bărbatul a părăsit carul cu boi și a ajuns pe Lună, iar femeia a depășit stadiul umilitor de „fabrică de copii și menajeră”, tot acest „Corn al abundenței” a plecat de la șarpe, care i-a îndemnat să muște din fructul oprit! Altfel, și acum am fi bântuit prin Rai despuiți, dar fericiți, fugărind buburuzele și fluturii!

Sfârșit

Pirus, regele Epirului (319-272 î.e.n.), războinic grec, viteaz și bun strateg, „îi bate” pe romani la Ausculum. Romanii, la fel de viteji ca și grecii, nu pot fi înfrânți ușor. În ciocnirea acestor doi titani, grecii câștigă bătălia. Victoriosul rege Pirus, privind câmpul de bătălie plin de cadavrele tinerilor războinici, exclamă sarcastic: „Încă o victorie ca asta și suntem pierduți!” De atunci orice victorie cu pierderi uriașe este numită „o victorie à la Pirus”!

Viteazul și lucidul Pirus, în anul 272 î.e.n., luptă în orașul Argos pentru tronul Macedoniei, contra legendarilor războinici spartani! După cum se știe, ca și în ziua de azi, luptele în oraș sunt cele mai sângeroase! În timp ce Pirus își expunea talentele de spadasin, un bolovan fără pic de minte este azvârlit cu forță, dintr-o direcție necunoscută, de o persoană anonimă, direct în capul viteazului rege! Acesta se prăbușește de pe cal, năucit de lovitura bolovanului. Un spartan observă mișcarea browniană a războinicului grec și, cu o mișcare îndemnativă de spadă, retează capul regelui grec, luându-l ca trofeu! Așa a sfârșit viața unui erou al Antichității, care a fost doborât la pământ de un bolovan antropomorf!

Bolovanul, care zăcea în anonimat lângă cadavrul decapitat al lui Pirus, nu era un bolovan de rând: strămoșul său era pietricica din praștia lui David, iar urmașul, deja bătrân și experimentat, „a lucrat” la Posada, unde a zdrobit coiful „angevin” al regelui Carol Robert de Anjou, obligându-i armata de „pantzerieri” să facă cale îtoarsă, pentru a-și obloji cucuiele și a-și recondiționa armurile. Numai armele de foc au reușit să scoată bolovanii din istorie! „*Sic transit gloria lapis!*”

Sfârșit

Ca întotdeauna, Caesar urca scările Senatului și tot ca întotdeauna mulțimea adunată striga din toți rărunchii: „*Ave Caesar, morituri te salutant!*” Bătrânii senatori șușoteau, părând a pune ceva la cale. Caesar, îmbătat de victoria împotriva galilor, victorie ce-l va propulsa, alături de Machedon, ca pe cei mai mari generali ai Antichității, nu observa „freamătul” senatorilor. Într-o zi în care urca scările Senatului în ovațiile mulțimii, Caesar vede o bătrână prezicătoare și o întrebă în glumă:

– Când crezi că voi muri?

Bătrâna îl sfredeli cu privirea și-i răspunse fără șovăire:

– Mărite Caesar, vei muri la „Idele lui Marte” (Idele fiind considerate de romani sărbătorile renașterii și ale primăverii).

Caesar izbucni în râs și își continuă drumul. Veni și „Idele lui Marte”, iar Caesar, deși implorat de soție să nu plece, pentru că avusese vise rele, porni totuși spre Senat. Azi era ziua cea mare, când trebuia să fie uns „Imperator ad Vitam”! Asta însemna sfârșitul Republicii Romane.

Când marele Caesar, în uralele mulțimii, sub ploaia de petale de măr, în răpăitul tobelor și sunetul ascuțit al trompetelor, urca ceremonios, treaptă cu treaptă, spre mult râvnita coroniță cu lauri de aur, o zări pe bătrâna prezicătoare și-i zise ironic:

– Vezi, „Idele lui Marte” au venit, iar eu nu am murit!

Bătrâna prezicătoare îl privi îndurerată și, cu ochii în lacrimi, îi răspunse:

– Caesar, „Idele” au venit, dar n-au trecut!

Caesar, zâmbind, mai urcă câteva trepte și senatorii care-l așteptau la capătul scărilor în fața intrării, cu flori în mâna stângă și pumnale în mâna dreaptă, se repeziră la marele și strălucitorul Caesar, care mai avea numai câțiva pași până la coroana de Imperator, și-i împlântară pumnalele până la plăsele în augustul trup.

Spinarea plină de pumnale îl transformă pe Marele Erou al Antichității din viitor împărat într-un veritabil arici. Era anul fatidic 44 î.e.n. Și, într-adevăr, „Idele lui Marte”, sărbătoarea primăverii și a renașterii, pentru Caesar a fost moartea! Caesar, prăbușit pe trepte, „împănat cu pumnale”, părând a înota într-o baltă de sânge și reușind cu greu să se ridice în coate, rămase uluit. Îl vede pe Brutus, discipolul și fiul său adoptiv, cu pumnalul plin de sânge și exclamă uluit:

– Și tu, Brutus, fiul meu?

Brutus, în culpă, prins în fapt, răspunse mândru:

– Și eu, Caesare! Ce, mă credeai laș? Odată cu tine voi intra și eu în istorie!

Și Brutus a avut dreptate: de câte ori îl pomenești pe Caesar, îl amintești și pe trădătorul asasin Brutus! Din odiosul „asasinat împărătesc” se mai desprinde o pildă:

de câte ori mulțimea te aplaudă frenetic și-ți închină ode, ceva ți se pregătește în taină! Vezi moartea lui Mussolini, care fusese idolatrizat, sau a lui Ceaușescu, care se auto-zeificase!

Și... atenție! Atenție, căci în orice apropiat zace un Brutus!

Sfârșit